

Adunarea (Biserica) nu va trece prin necazul cel mare

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 04.06.2019, Actualizat: 04.06.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Următoarele locuri din Cuvântul lui Dumnezeu confirmă că Adunarea (Biserica) nu va trece prin viitorul timp de necaz de șapte ani.

Locuri din Scriptură care dovedesc că Adunarea (Biserica) nu va trece prin necazul cel mare

1) Necazul cel mare nu este amintit niciodată în legătură cu Adunarea

Sunt *opt* locuri importante în Scriptură, care vorbesc direct despre necaz (Matei 24.3-29; Marcu 13.4,24; Apocalipsa 3.10; 7.14-17; Deuteronomul 4.30,31; Ieremia 14.8; 30.4-7; Daniel 12.1). În mod justificat am putea presupune că cel puțin unul din aceste pasaje ar aminti dacă Adunarea ar trebui să treacă prin necazul cel mare. Însă realmente nu este nici măcar o singură referire că Adunarea va fi în necaz sau că are vreo legătură cu el! (Dacă vorbim despre Adunare – Biserică -, prin aceasta înțelegem creștini care sunt mădulare ale trupului lui Hristos; Romani 12.5; 1 Corinteni 12.13). Aceasta este deosebit de important, căci aceasta înseamnă, că aceia care cred în această învățătură falsă au introdus propriile lor idei în Scriptură.

- În Matei 24 și Marcu 13 Domnul a vorbit către ucenicii Săi *iudei*, care stau reprezentativ pentru rămășița iudaică a credincioșilor, care va merge în necaz. Aceasta se justifică prin comentariile Domnului făcute lor. El a vorbit despre ceea ce ei trebuiau să facă când Templul și „Locul sfânt” vor fi profanate prin „urâciunea pustiirii”. De asemenea El a vorbit despre țara „Iudeea”, despre „sabat”, despre strângerea laolaltă a semințiilor lui Israel și despre „smochin” – un cunoscut simbol despre Israel. El a vorbit și despre venirea „Fiului Omului” – un titlu folosit în Biblie pentru acțiunea Domnului cu Israel și cu națiunile păgâne de pe pământ, însă niciodată în legătură cu Adunarea. Când este amintită venirea Lui pentru Adunare (răpirea), El este denumit „Domnul” sau „Mirele”. Toate aceste lucruri arată că Domnul nu S-a referit la Adunare cu privire la necazul cel mare. (Matei 24.15,16,20,30-32). Creștinii credincioși nu au a face cu un templu material și cu un loc sfânt, unde ei se pot închina. De asemenea ei nu au nimic a face cu sabatul, etc. Lucrurile acestea sunt foarte evident valabile pentru iudei.
- Apocalipsa 3.10 vorbește despre necazul care va veni peste lume, dar nu peste Adunare. Domnul spune realmente în acest pasaj, că El va păzi pe credincioși „de ceasul încercării”!
- În Apocalipsa 7.14 se vorbește despre necaz în legătură cu națiunile păgâne (Apocalipsa 7.9).
- În Deuteronomul 4.30,31 se vorbește despre necaz în legătură cu Israel (Deuteronomul 4.1).
- În Ieremia 30.4-7 necazul este denumit „necazul lui Iacov”, nu ca „necaz pentru Adunare”. Pasajul exprimă că aceste lucruri se referă la Israel și Iuda (compară cu Ieremia 30.4).

- În Daniel 12.1 se spune că „timpul de necaz” (necazul cel mare) va veni peste „copiii poporului tău”, și poporul lui Daniel era Iuda, așa cum se cunoaște.

Aceste referiri arată că necazul cel mare are a face exclusiv cu Israel și națiunile păgâne de pe pământ, dar nu cu Adunarea. Faptul că Adunarea niciodată nu este amintită în legătură cu necazul ar trebui să fie suficient ca să convingă orice duh ascultător că Adunarea nu va fi în necaz sau că ea nu va trece prin necaz.

Israel și Adunarea – două corporații diferite

Pe parcurs va deveni tot mai clar că ceea ce celor mai mulți le provoacă greutate în acest domeniu este faptul că nu se diferențiază clar între Israel și Adunare (Biserică). Aceasta este o problemă foarte veche în creștinătate, care poate fi urmărită înapoi până în primul secol al istoriei Bisericii, când anumiți învățători iudei învățau că la Rusalii Israel s-ar fi contopit cu Biserica și astăzi ele ar fi una și aceeași. În această învățătură rătăcită Biserica reprezintă pe Israel, care va avea pământul ca moștenire. Această învățătură este cunoscută astăzi sub denumirea de „teologia reformată” sau „teologia legământului”, cu toate că ea își are originea cu mult înainte de Reforma din secolul 15. Acest sistem doctrinar nu recunoaște nici natura Bisericii și nici adevărata chemare și speranță ca părtășie deosebită a credincioșilor, care aparțin cerului. Scriptura învață că Biserica va domni împreună cu Hristos *peste* pământ. Aceasta este altceva decât Israel și națiunile păgâne, care vor avea parte de binecuvântare *pe* pământ.

Ca rezultat al acestei învățături false mulți nu au înțeles planul lui Dumnezeu de a avea nu numai o grupă, ci două grupe mari de oameni răscumpărați, care vor avea parte de gloria lui Hristos în ziua domniei Lui publice (mileniul sau Împărăția de o mie de ani): va fi o grupă cerească de răscumpărați, constând din „mireasa” lui Hristos (Adunarea / Biserica), și aceia care sunt cunoscuți sub denumirea de „prieteni Mirelui” (credincioșii din timpul Vechiului Testament). Și apoi va fi și o grupă pământească, care constă dintr-o rămășiță din cele douăsprezece seminții ale lui *Israel* și din *națiunile* păgâne.

Momentan Dumnezeu cheamă Adunarea (mireasa lui Hristos) prin Evanghelia harului Său. Aceia care prin credință se bazează pe lucrarea terminată a lui Hristos la cruce sunt pecetluiți cu Duhul Sfânt și fac parte din Adunare. Aceasta este ceva cu totul nou în căile lui Dumnezeu: Adunarea nu exista nici în timpul Vechiului Testament și nici atunci când Hristos a venit și a vestit Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu.

Când El era pe pământ, El a spus: „Voi zidi Adunarea Mea” (Matei 16.18). Aceasta arată clar că era vorba de o chestiune viitoare. Adunarea a luat ființă abia la Rusalii (Faptele apostolilor 2.1-4,47; 5.11; 11.15: „la început”). Cuvântul Adunare (în greacă: *ekklesia*) înseamnă „chemat afară” și descrie judicios ceea ce face Dumnezeu în timpul de acum, când El cheamă credincioși *dintre* iudei și *dintre* păgâni. Prin faptul că Duhul lui Dumnezeu a coborât pe pământ la Rusalii și s-a așezat pe această grupă de credincioși, El i-a unit cu Hristos în cer, Capul Adunării (Bisericii) (Efeseni 5.23). Aceasta este denumit ca botez cu Duhul Sfânt (Faptele apostolilor 1.5; 1 Corinteni 12.13).

În Efeseni 3.6 Pavel explică această chemare nouă și unică în felul ei a lui Dumnezeu, că este cu totul altceva decât ce au spus profeții Vechiului Testament despre Israel și despre păgâni. El prezintă trei lucruri, care caracterizează această chemare a lui Dumnezeu prin Evanghelie:

1. El spune mai întâi: „Pentru ca cei care aparțin națiunilor să fie moștenitori împreună” (traducerea Darby). Să observăm: el nu a spus că „națiunile” vor fi moștenitoare împreună, ci „*cei dintre* națiuni”. Aceasta se referă la o alegere a anumitor persoane, alese dinte națiuni, care au fost alese să fie parte a acestei societăți cerești deosebite – Adunarea (Efeseni 1.4-6). Națiunile, din care ele au fost chemate, rămân ca atare și vor continua să trăiască pe pământ, atât astăzi cât și în Împărăția de o mie de ani (Apocalipsa 21.24).

Această chemare deosebită a lui Dumnezeu prin Evanghelie nu înseamnă aducerea în masă a națiunilor păgâne la Dumnezeu, așa cum a fost vestit în Vechiul Testament, prin care ele vor avea un loc în Împărăția lui Mesia în Israel (Zaharia 2.11; 8.22,23; Isaia 11.10; 14.1; 56.3-7; 60.1-5; Psalmul 22.27; 47.9; 72.10,11). Despre ceea ce vorbește Vechiul Testament este o convertire în exterior a națiunilor păgâne, care va avea loc în viitor, când Hristos va instaura Împărăția Sa de o mie de ani. De frica judecății ele se vor alia de Dumnezeul lui Israel. Aceasta nu va avea neapărat a face cu credința în inimă (Psalmul 18.44-47; 66.1-3; 68.28-31; Isaia 60.14), cu toate că foarte mulți vor fi cu adevărat credincioși (Apocalipsa 7.9,10). Chemare actuală deosebită a lui Dumnezeu nu trebuie însă confundată cu chemarea viitoare a păgânilor.

Anumite afirmații din cartea Faptele apostolilor confirmă această chemare unică în felul ei a lui Dumnezeu, care are încă loc astăzi. Luca, scriitorul acestei cărți, relatează că Pavel și Barnaba în drumul lor spre Ierusalim s-au oprit în diferite locuri, ca să aducă fraților vestea bună despre „convertirea celor *dintre* națiuni” (Faptele apostolilor 15.3).

Și aici trebuie să se țină seama: nu este convertirea *națiunilor*, ci o convertire *dintre* națiuni. El amintește aceasta scurt încă o dată în versetul 14, că Dumnezeu a vizitat (și la fel face și astăzi!) națiunile prin Evanghelie, ca „să ia *dintre* națiuni un popor pentru Numele Său” (Faptele apostolilor 15.14). La fel este amintit și la convertirea lui Saul din Tars, căci Domnul i-a zis: „Te-am luat *din* mijlocul poporului acestuia [Israel] și *din* mijlocul neamurilor” (Faptele apostolilor 26.17). Aceasta arată că prin mântuirea sa Pavel a fost scos din poziția lui de odinioară (ca israelit) și a fost mutat într-o creație cu totul nouă a lui Dumnezeu, ca mădular al trupului lui Hristos (Galateni 3.28; Coloseni 3.11). Mai târziu a fost trimis să predice Evanghelia națiunilor, pentru ca și ele să poată fi aduse prin credința în Hristos în această creație nouă cerească.

Așa cum s-a amintit deja, iudeii și păgânii rămân corporații despărțite pe pământ, când chemarea Evangheliei va înceta. Acum însă, ca rezultat al acestei chemări actuale a lui Dumnezeu, există o a treia corporație – „Adunarea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10.32). de aceea Dumnezeu cheamă în epoca actuală iudei și păgâni credincioși *din* poziția lor de odinioară și îi aduce în ceva nou: în Adunare (Biserică). S-a explicat deja, că cuvântul „Biserică” înseamnă: „*cei chemați afară*”. Această noțiune exprimă foarte judicios chemarea deosebită a Evangheliei.

Teologii „reformați” sau „teologii legământului” folosesc fals anumite versete din cartea

Faptele apostolilor, ca să „dovedească”, că aceste două chemări ar fi una și aceeași chemare. Însă o privire exactă asupra pasajelor din Biblie arată că ele nu sunt o împlinire a pasajelor vechi-testamentale, ci sunt citate numai pentru a arăta că în gândurile lui Dumnezeu a fost întotdeauna, ca să binecuvânteze și națiunile.

2. În al doilea rând Efeseni 3.6 confirmă că credincioșii dintre păgâni sunt astăzi „din același trup”, deoarece trupul constă din iudeii de odinioară și păgânii de odinioară. Taina Hristos și Adunarea revelează că iudeii și națiunile, care cred în Evanghelie, se formează într-*un singur* organism viu, într-*un singur* trup comun. În aceasta amândoi stau pe aceeași bază a răscumpărării și au parte comună la binecuvântarea din această creație nouă a lui Dumnezeu (Efeseni 2.14-16). Acest „*un singur* trup în Hristos” (Romani 12.5) este ceva cu totul nou în creația lui Dumnezeu, care nu se găsește în Vechiul Testament. Scrierile vechi-testamentale nu vorbesc niciunde despre faptul că iudeii credincioși și păgânii credincioși au parte de binecuvântări și privilegii comune și că vor fi contopiți într-o unitate. În afară de aceasta Cuvântul lui Dumnezeu făgăduiește că Hristos va domni atât peste Israel cât și peste națiunile păgâne (Psalmul 93.1; Isaia 32.1). Însă niciodată nu se spune că El va domni peste Biserică, care este trupul Lui.
3. În al treilea rând Pavel spune că această grupă de iudei aleși și păgâni aleși sunt „împreună-părtași ai promisiunii [lui Dumnezeu] în Hristos Isus.” Această promisiune nu stă în nici o legătură cu promisiunile date patriarhilor în timpurile vechi-testamentale. Promisiunile pe care le-au primit Avraam, Isaac și Iacov le-au fost date pentru timpul cât au trăit ei. Dimpotrivă, promisiunea „vieții veșnice” a fost dată „înainte de timpurile veacurilor” (Tit 1.2). „Viața veșnică” este clar o binecuvântare a Noului Testament, care include o relație conștientă cu Tatăl și cu Fiul (Ioan 17.3) și are Duhul Sfânt locuind în cel credincios (Ioan 4.14). Credincioșii din Vechiul Testament nu știau nimic despre o relație între Tatăl și Fiul în cadrul Dumnezeirii. Ei se bucurau numai să trăiască pentru totdeauna pe pământ sub domnia lui Mesia (Psalmul 8.1-9, printre altele); de asemenea ei nu aveau Duhul Sfânt locuind în ei. Viața veșnică a fost văzută pentru prima dată când Hristos a venit în lume și a revelat-o; înainte ea era „la Tatăl” în cer (1 Ioan 1.2).

Din aceste trei lucruri vedem deci că actuala chemare a lui Dumnezeu nu este o împlinire spirituală a profețiilor vechi-testamentale (așa cum afirmă teologia legământului), ci este ceva cu totul nou. Chemarea actuală cerească nu stă nicidecum în contradicție cu planul lui Dumnezeu de a binecuvânta pe pământ atât pe Israel cât și națiunile sub domnia lui Hristos. Convertirea păgânilor va avea loc într-o zi viitoare, dar o convertirea a celor „dintre” națiuni are loc astăzi prin chemarea Evangheliei. Este important la citirea Evangheliei să nu se confunde aceste două chemări diferite ale lui Dumnezeu. „Lucrătorul [credincios], ... care împarte drept Cuvântul adevărului”, va ține seama de această diferență în învățătura biblică (2 Timotei 2.15).

2) Adunarea (Biserica) nu este subiectul profeției

Este o realitate, că profeția în sensul propriu-zis al cuvântului nu are nimic a face cu Adunarea, ci numai cu Hristos și acțiunea Lui cu Israel și cu națiunile păgâne, care vor intra în Împărăția de o mie de ani trecând prin necazul cel mare. Cele șaptezeci de săptămâni ale lui Daniel (Daniel 9.24-27) arată clar, că evenimentele referitoare la Israel și națiuni s-au oprit la sfârșitul celei de-a 69-a săptămână, atunci când iudeii „au *nimicit* pe Mesia al lor”. Mai rămân

șapte ani (săptămâna a 70-a), care mai întâi trebuie să se împlinească cu privire la Israel și care va fi împlinită abia atunci când Dumnezeu va acționa cu ei într-o zi viitoare. Noi ne aflăm acum în „timpul Său” de har al lui Dumnezeu (1 Timotei 2.5,6), în care Dumnezeu cheamă afară pe credincioșii atât dintre iudei cât și dintre națiuni, pentru ca ei să fie un popor ceresc pentru El (Faptele apostolilor 15.14). Profeția despre necazul cel mare nu are nimic a face cu timpul acesta. Este o înțelegere falsă a scrierilor profetice, dacă se încearcă să se pună în legătură evenimentele din timpul de acum (în timp ce Biserica este încă pe pământ) cu evenimentele profeției – în presupunerea falsă, că ele s-ar împlini acum.

3) Structura cărții Apocalipsa arată că Biserica nu va fi pe pământ în timpul necazului

Prin structura cărții Apocalipsa învățăm, că Biserica (Adunarea) nu va mai fi pe pământ când se vor vărsa judecățile necazului cel mare.

În Apocalipsa 1.19 găsim *trei* puncte referitoare la împărțirea cărții:

- „Ce ai văzut” – aceasta se referă la ceea ce apostolul Ioan a văzut în capitolul 1.
- „Ce este” – se referă la capitolul 2 și 3, care conțin mesajele Domnului adresate celor șapte Biserici. Acestea sunt o istorie morală a bisericii mărturisitoare pe pământ din timpul post-apostolic și până la timpul din urmă.
- „Ce va fi după acestea” – aceasta se referă la capitolele 4 până la 22, în care este descris necazul cel mare. Această a treia parte este denumită „după acestea” (Apocalipsa 4.1), deoarece ea se referă la lucruri care vor avea loc după ce Biserica își va fi încheiat istoria ei pe pământ.

Este foarte instructiv să se vadă că după capitolele 2 și 3 se deschide o ușă în cer și Ioan este chemat, spunându-i-se: „Suie-te aici” (Apocalipsa 4.1). Aceasta este numai o imagine slabă a felului cum Biserica este chemată în cer, după ce ea își va fi terminat drumul pe pământ prin venirea Domnului (răpirea). Începând cu capitolul 4 și până la sfârșitul cărții Biserica nu mai este văzută pe pământ (așa cum a fost înainte în capitolele 1 până la 3). Și când se varsă judecățile necazului cel mare în capitolele 6 până la 19, Biserica (Adunarea) nu este amintită nici măcar o singură dată!

În afară de aceasta, aceia care în timpul necazului devin martiri din cauza credințioșiei lor, arată prin caracterul rugăciunilor lor că ei nu sunt creștini (Apocalipsa 6.9,10).

1. În primul rând felul în care ei se adresează lui Dumnezeu ca „Domnitor suveran” arată că ei nu pot fi creștini. Creștinii credincioși nu se adresează în felul acesta lui Dumnezeu, căci ei se adresează lui Dumnezeu prin cuvântul „Tată” (Efeseni 1.2; Coloseni 1.2).
2. În al doilea rând ei cer răzbunare pe aceia care locuiesc pe pământ și i-au prigonit. Aceasta este corect și potrivit pentru un iudeu (compară cu așa-numiții psalmi de răzbunare), însă desigur nu corespunde felului de gândire al unui creștin. Căci creștinii credincioși binecuvântează pe cei care îi blestemă, și se roagă pentru cei care îi urăsc (Luca 6.27,28), însă nu strigă după răzbunare pe prigonitorii lor (Romani 12.19-21).

Aflăm din capitolul 7 cine va ieși la sfârșitul necazului cel mare: aleșii din Israel (Apocalipsa

7.1-8) precum și o mare mulțime de popor dintre păgâni (Apocalipsa 7.9-11). Dar aici nu se amintesc creștinii! Ei nu vin ieșind din necazul cel mare, deoarece ei nici nu au intrat în el. Așa cum s-a amintit deja, ei vor fi chemați în cer deja înainte să înceapă necazul.

Vrem să mai observăm că strigătul „Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor” este repetat deseori în timp ce Adunarea (Biserica) este văzută pe pământ (Apocalipsa 2 și 3). Însă de îndată ce Adunarea este văzută ca fiind luată de pe pământ (Apocalipsa 4.1) și necazul începe, exprimarea este puțin schimbată. Atunci se spune: „Dacă are cineva urechi, să audă!” (Apocalipsa 13.9). Adăugarea „ceea ce Duhul spune adunărilor” este intenționat lăsată la o parte! Motivul evident pentru aceasta este, că Adunarea este deja luată de pe pământ și Duhul nu se mai adresează adunărilor.

Apoi, în cele din urmă, în Apocalipsa 19.11-21, la sfârșitul necazului (cel mare), vedem Adunarea ca parte a oștirilor cerești (sfintii cerești), care coboară din cer împreună cu Domnul, pentru judecățile Sale de război. Dar ca să poată coborî împreună cu Domnul (1 Tesaloniceni 3.13; 4.14; Iuda 14, și alte locuri), trebuie ca mai înainte să fie luată acolo. Singurul lucru, care este în legătură cu aceasta, este răpirea, care are loc *înainte* de începutul necazului – așa cum am arătat.

Dar dacă toți credincioșii vor fi luați, pentru ca la sfârșitul necazului să fie la Domnul, așa cum presupun unii, cine va rămâne atunci, pentru ca la sfârșitul Împărăției de o mie de ani să populeze pământul? Dacă cei păcătoși sunt trimiși în pedeapsa veșnică, atunci pământul ar fi fără oameni! (Credincioșii, care au fost răpiți cu Domnul în văzduh, nu mai revin pe pământ, ca să trăiască pe pământ. Ei vor domni peste pământ din „locurile preaînalte”; compară cu Daniel 7.22,27; 2 Corinteni 5.1).

4) Eliberarea Adunării se deosebește de eliberarea lui Israel

În Apocalipsa 3.10 se făgăduiește Adunării, că ea va fi păzită „de” ceasul încercării care va veni. Versetul următor arată cum va avea loc aceasta: „Eu vin curând” (Apocalipsa 3.11). Aceasta este răpirea. Dar să observăm că lui Israel nu i se dă o astfel de făgăduință. Despre ei se spune, că ei vor fi salvați *în* timpul de strâmtorare (Ieremia 14.8). Dumnezeu în harul Său va păstra dintre ei în timpul necazului o rămășiță temătoare de Dumnezeu.

5) Adunarea are făgăduința să fie salvată de mânia care va veni

Creștinii credincioși sunt solicitați „să aștepte pe Fiul Său din cer, pe care El L-a înviat dintre morți – pe Isus, care ne scapă de mânia care vine” (1 Tesaloniceni 1.9,10). Asupra lumii acesteia vine mânia; este judecata care va avea loc în timpul necazului cel mare. Această „mânie” este amintită de zece ori în cartea Apocalipsa (Apocalipsa 6.16,17; 11.18; 14.10,19; 15.1,7; 16.1,19;19.15). La aceasta trebuie să observăm că toate locurile sunt *după* capitolele 2 și 3, care reprezintă timpul existenței Adunării (Bisericii) pe pământ. Aceasta arată că Adunarea nu va mai fi prezentă pe pământ când vor fi vărsate judecățile necazului cel mare. Domnul Isus o va elibera de acestea, înainte să vină mânia (Romani 5.9).

6) Dumnezeu nu a hotărât Adunarea (Biserica) pentru mânie

În 1 Tesaloniceni 5.9,10 stă scris: „Dumnezeu nu ne-a rânduit spre mânie [judecata care va veni], ci spre dobândirea mântuirii prin Domnul nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5.9,10).

În versetul acesta mântuirea nu se referă la mântuirea veșnică a sufletului, deoarece noi ca și creștini credincioși o avem deja. În Biblie mai este și un alt aspect viitor al mântuirii. De exemplu Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Acum mântuirea noastră este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea este mult înaintată și ziua este aproape” (Romani 13.11; compară cu Romani 5.9; 8.23-25; Efeseni 4.30; Evrei 9.28; 1 Petru 1.5). Acest aspect al mântuirii, respectiv al răscumpărării este răscumpărarea trupului nostru când Domnul va veni și ne va lua din lumea aceasta. Noi „Îl așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are, de a-Și supune chiar toate lucrurile” (Filipeni 3.20,21; compară cu 1 Corinteni 15.51-56).

1 Tesaloniceni 5.9 ne spune că Adunarea a fost rânduită să obțină mântuirea și nu mânia, care va veni peste lumea aceasta.

7) Strigătul are loc *înainte* de vestirea păcii și siguranței

Apostolul Pavel amintește răpirea în scrisoarea lui adresată credincioșilor din Tesalonic (1 Tesaloniceni 4.15-18) categoric *înainte* de timpul necazului cel mare, când „pacea și siguranța” vor fi făgăduite de fiara și de antihrist sub protecția împărăției romane readusă la viață (1 Tesaloniceni 5.1-3).

În afară de aceasta, o privire mai atentă a versetelor ne arată că aceia care au fost „răpiți” (în Apocalipsa 4) sunt apelați ca o cu totul altă grupă de persoane decât aceia cărora în timpul de necaz li se făgăduiește „pace și siguranță” (în 1 Tesaloniceni 5). Aceasta devine clar aici prin schimbarea de la persoana întâi plural la persoana a treia plural; de la „noi”, când este vorba despre cei care vor fi răpiți, la „ei”, când este vorba de aceia cărora le este făgăduit în timpul necazului cel mare o pace falsă și o siguranță falsă. Această schimbare a celor adresați nu este întâmplătoare, căci Duhul lui Dumnezeu arată două grupe diferite de persoane: pe de o parte credincioșii răpiți, Adunarea (1 Tesaloniceni 4.15-18), pe de altă parte aceia care sunt lăsați în urmă, ca să treacă prin necazul cel mare.

Pavel ca și creștin credincios se socotește printre aceia care ar putea fi pe pământ, dacă Domnul vine (pentru răpire), și spune „noi” (1 Tesaloniceni 4.17). Este remarcabil că el nu se socotește printre aceia care ar fi pe pământ în timpul când „pacea și siguranța” vor fi făgăduite de fiară. Aceasta se justifică desigur prin aceea că el nu se consideră ca fiind printre aceia care vor avea parte de necaz.

8) Strângerea (la El) are loc *înainte* de apostazie

Apostolul Pavel prezintă în 2 Tesaloniceni 2.1-5 „venirea Domnului nostru” și „strângerea noastră împreună cu El” (răpirea) ca având loc în timp *înainte* de apariția lui antihrist și de marea „lepădare de credință”, care vor avea loc în timpul necazului cel mare. Urmarea este clară: mai întâi are loc răpirea Adunării (2 Tesaloniceni 2.1), apoi decăderea creștinismului cu numele după arătarea omului păcatului, a antihristului (2 Tesaloniceni 2.3,4).

Credincioșii din Tesalonic au avut parte de prigoane din cauza credinței lor în Hristos (2 Tesaloniceni 2.4,5). Între ei au venit învățători falși (2 Tesaloniceni 2.2), care învățau că „ziua Domnului” și judecățile legate de ea ar fi aproape. Această învățătură le-a creat probleme, căci ei gândeau acum că trebuie să treacă prin grozăvia necazului cel mare. Pavel a scris această a doua scrisoare ca să dezvăluie această învățătură rea. El îi învăța că „ziua Domnului” nu putea să vină încă, căci mai înainte trebuie să aibă loc două lucruri: descoperirea „omului păcatului” (antihrist) și marea decădere a creștinătății cu numele.

Unii confundă „ziua Domnului” cu răpirea. Însă nu există nici un loc din Scriptură care justifică aceasta. „Ziua Domnului” este o zi a judecății, care începe cu arătarea lui Hristos la sfârșitul necazului cel mare. În momentul acela Domnul va interveni public în căile omului și va prelua autoritatea și domnia lui universală peste cer și pământ. „Ziua Domnului” va dura pe tot parcursul domniei de o mie de ani a lui Hristos, până când în cele din urmă (la sfârșitul zilei Domnului) cerurile și pământul vor trece (2 Petru 3.10).

9) Duhul lui Dumnezeu trebuie să fie luat mai întâi din drum

2 Tesaloniceni 2.6-12 arată aceeași succesiune dintr-o altă perspectivă. Acolo se spune: „Taina fărădelegii lucrează deja, numai până când cel care o oprește acum va fi luat din cale; și *atunci* va fi descoperit cel fărădelege.” Aceste versete arată că puterea răului în lumea aceasta este împiedicată astăzi să obțină punctul ei culminat, prin prezența și puterea Duhului Sfânt pe pământ. Când Duhul la răpire va fi „luat din cale”, *atunci*, și numai atunci, „cel fărădelege [antihrist] va fi arătat”, ca să înșele pe mulți. Și aici succesiunea este clară: mai întâi este o *luare din cale* (1 Tesaloniceni 2.7) a Duhului la răpire, apoi o *înșelare* a multora prin antihrist în necazul cel mare.

Unii ar putea întreba: De unde știm când Duhul va fi luat din cale, va fi plecat? – Aceasta se vede din locurile din Biblie care urmează, că aceasta va avea loc la răpire:

1. Domnul a făgăduit ucenicilor Lui în noaptea trădării Sale, că Duhul lui Dumnezeu, când va veni, ca să locuiască în Adunare (Biserică), va face aceasta pentru totdeauna (Ioan 14.16,17). Deci când Adunarea va fi chemată la răpire din lumea aceasta, atunci și Duhul lui Dumnezeu va merge cu ea, căci Domnul a spus, că El (Duhul) niciodată nu îi va părăsi.
2. În primele trei capitole ale cărții Apocalipsa, unde Adunarea este privită ca fiind pe pământ, Duhul vorbește de mai multe ori Adunării. Dar după capitolul 3, când Adunarea nu mai este privită pe pământ, Duhul este amintit din nou abia în Apocalipsa 14.13 și 22.17, care se referă la un timp după necazul cel mare.
3. În Geneza 24 slujitorul (un model al Duhului lui Dumnezeu) caută o mireasă (un model al Adunării) pentru Isaac (un model al lui Hristos). După ce mireasa a fost câștigată, slujitorul o conduce acasă la Isaac, care o aștepta deja. Așa cum slujitorul s-a dus cu mireasa acasă, la fel și Duhul Sfânt va merge cu Adunarea acasă în cer, atunci când Domnul va veni pentru noi. Aceasta nu înseamnă că după răpire Duhul lui Dumnezeu încetează să mai lucreze pe pământ. El va continua să lucreze din cer pe pământ, așa cum El a făcut și în timpurile vechi-testamentale, de exemplu ca să trezească suflete.

Aceste trei locuri arată că Duhul nu va mai locui pe pământ, după ce Adunarea va fi scoasă din lume la răpire.

10) Hristos va veni pentru Adunarea (Biserica) Lui, *înainte* să aibă loc evenimentele timpului din urmă

În 1 Corinteni 15.23,24 citim: „Cel dintâi rod, Hristos, apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui; *atunci* va fi sfârșitul.” Să observăm ordinea: mai întâi va fi Hristos înviat, urmat de aceia care Îi aparțin (aceasta are loc la răpire, 1 Tesaloniceni 4.15-18), *după aceea* „sfârșitul”. Acest „sfârșit” se referă la modul general la toate evenimentele timpului din urmă, inclusiv necazul cel mare și Împărăția de o mie de ani care urmează după el (Matei 13.39; 24.3-14; Daniel 11.40; 12.4,8,9,13). Ar putea fi mai clar? Poporul Domnului va fi dus în cer înainte să vină „sfârșitul”.

11) Nu sunt nici un fel de indicații pentru creștini în timpul necazului

Aceia, cărora în Matei 25.16-26 și Marcu 13.14-18 li se poruncește să fugă (în timpul de necaz), sunt foarte clar iudei și nu creștini. Dacă creștinii ar fi destinați pentru a trece prin necazul cel mare, de ce nu li se dă nici o indicație, în contrast cu iudeii, cum să se pregătească pentru aceasta și cum trebuie să se comporte? Motivul clar pentru aceasta este, că în timpul necazului cel mare nu vor mai fi creștini pe pământ.

Este adevărat că în acest timp mii de oameni se vor întoarce la Dumnezeu prin credință (Apocalipsa 7,9), dar ei nu sunt creștini. Mulțimea păgânilor, care vor avea atunci parte de binecuvântare, va fi născută din nou și vor avea un loc în Împărăția lui Hristos *pe pământ* (Apocalipsa 7.10-17). Creștinii credincioși dimpotrivă vor fi chemați deja de pe pământ de către Domnul, pentru ca ei să petreacă împreună cu El veșnicia *în cer*.

12) Faptul că Evanghelia despre harul lui Dumnezeu nu va fi predicată în timpul necazului cel mare arată că răpirea a avut deja loc.

„Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 20.24), care se predică astăzi, și „Evanghelia Împărăției” (Matei 4.23; 24.14), care va fi predicată în timpul necazului cel mare, se deosebesc total una de alta. Sunt cele două Evanghelii diferite, care se predică în două scopuri diferite. Evanghelia harului lui Dumnezeu cheamă oamenii pentru *cer*; Evanghelia Împărăției cheamă oamenii la binecuvântare *pe pământ*. Evanghelia, care este dusă astăzi, conține o speranță, chemare și destinare cerească pentru cei care cred (Coloseni 1.5; 1 Petru 1.4; Filipeni 3.20; 2 Corinteni 5.1,2; Evrei 3.1). Evanghelia Împărăției, care va fi predicată în timpul necazului cel mare, conține dimpotrivă o binecuvântare pământească sub domnia lui Hristos în Împărăția de o mie de ani (Matei 24.14; Psalmul 96).

Evanghelia Împărăției vestește vestea bună, că Împărăția promisă în Vechiul Testament (2 Samuel 7.16; Daniel 2.44,45; 7.9-27) stă scurt înainte de împlinire; și aceia, care primesc pe Împărat prin credință, vor avea parte de această binecuvântare pământească. Această Împărăție a fost propovăduită prin Ioan Botezătorul la prima venire a Domnului (Matei 3.1,2).

Domnul și ucenicii Lui au predicat la fel (Matei 4.23; 10.7). Intenția lor era prin aceasta să cheme națiunile la pocăință, pentru ca ele să fie într-o stare în care ele ar putea primi pe Împărat. Dacă L-ar fi primit în felul acesta, El ar fi înființat Împărăția, așa cum ea a fost profetită de profetii Vechiului Testament. Însă din păcate Israel a respins pe Împăratul lui și prin aceasta a pierdut ocazia ca Împărăția să fie înființată în mijlocul lor în toată puterea și gloria. Atunci când Israel a respins pe Împăratul lui, Evanghelia despre Împărăție nu a mai fost propovăduită, deoarece Împărăția nici nu le-a mai fost oferită. În loc de aceasta Dumnezeu a trimis Evanghelia harului Său la națiunile din lume, pentru ca dintre ele „să ia un popor pentru Numele Său” (Faptele apostolilor 15.14; compară cu Faptele apostolilor 13.44-48; Romani 11.11). Și această Evanghelie mai este predicată și astăzi. Evanghelia Împărăției va fi propovăduită din nou de rămășița iudaică, după ce Adunarea va fi chemată la cer. În timpul acela Dumnezeu va relua relațiile Sale cu Israel, unde El a încetat cu aproximativ 2000 de ani în urmă. Israel va fi mântuit într-o zi viitoare (aceasta înseamnă, o rămășiță dintre ei, Romani 9.6-8; 11.26,27), și Împărăția va fi instaurată prin putere (Apocalipsa 11.15).

În privința aceasta trebuie să ținem seama că în timpul necazului cel mare nu se amintește deloc Evanghelia harului lui Dumnezeu, care s-ar predica, ci numai Evanghelia Împărăției (Matei 24.14). Motivul evident pentru aceasta este, că această Evanghelie cheamă pe credincioși (creștini) numai ca aparținând Adunării (Bisericii). Și deoarece Adunarea nu va fi în necazul cel mare, ea nici nu este amintită.

Dumnezeu nu trimite în același timp două Evanghelii diferite. Aceasta ar fi încurcătură și ar amesteca chemarea cerească cu cea pământească împreună cu toate speranțele și destinațiile ei. Dacă înțelegem punctul acesta, vom recunoaște că este imposibil ca Adunarea și rămășița iudaică credincioasă să se afle în același timp pe pământ în timpul necazului. Dacă este așa, că Evanghelia harului lui Dumnezeu cheamă afară credincioși dintre iudei și dintre națiuni și îi adaugă Adunării (Bisericii), atunci de fiecare dată când un iudeu crede Evanghelia, este scos din poziția lui de până atunci și este adăugat Adunării (Romani 11.5; Galateni 6.16; „Israelul lui Dumnezeu”). Însă atunci niciodată nu ar fi o rămășiță iudaică credincioasă! Un studiu atent al acestui fapt dovedește că Adunarea și rămășița iudaică nu pot exista în același timp pe pământ.

Modele în Vechiul Testament care confirmă că Adunarea *nu* va trece prin necazul cel mare

Sunt multe modele vechi-testamentale, care confirmă realitatea, că Adunarea nu va trece prin necazul cel mare. Dacă se învață altceva, se distruge adevărul, pe care Duhul lui Dumnezeu vrea să-l facă cunoscut prin aceste imagini minunate.

13) Enoh și Noe (Geneza 5.21-9.17)

Enoh este un model cunoscut al Adunării (Bisericii). El a umblat în părtășie cu Dumnezeu și a atenționat lumea cu privire la judecata care va veni (Iuda 14,15). După aceea el a fost luat în cer. Enoh a avut privilegiul să nu vadă moartea; el a fost răpit viu în cer (Evrei 11.5). Prin aceasta se poate recunoaște, că Enoh a fost răpit în cer *înainte* ca pământul să fie lovit de judecata lui Dumnezeu. Potopul (care a urmat) este un prevestitor al judecării care va veni

peste lume în timpul necazului (compară cu 2 Petru 3.3-10; Luca 17.26,27). Noe și familia lui au intrat în corabie și au trecut prin potop; ei sunt un model al rămășiței iudaice cruțate, care va fi păzită de Dumnezeu în timpul necazului.

14) Avraam și Lot (Geneza 18-19)

Avraam, care trăia în părtășie strânsă cu Domnul, este un model al unui creștin orientat ceresc, care trăiește în părtășie cu Dumnezeu. Lot, care era încurcat în lucrurile din Sodoma, este un model al unui creștin orientat spre pământ, care trăiește pentru interesele lumii acesteia. Dumnezeu era scurt înainte de a vărsa judecata peste Sodoma, dar El nu va face aceasta, până când Lot nu va fi fugit din Sodoma. Îngerul i-a spus lui Lot: „Grăbește-te, scapă acolo, pentru că nu pot face nimic până nu vei ajunge acolo” (Geneza 19.22). La fel vine judecata asupra lumii în timpul necazului care va veni. Însă Dumnezeu nu va permite, ca să vină nici măcar o singură lovitură, până când El nu va fi luat din lume pe fiecare credincios creștin, indiferent cât de lumește trăiește el – așa cum din păcate ilustrează Lot (2 Petru 2.7,8).

15) Lea și Rahela (Geneza 28-30)

Iacov, care a fost trimis de tatăl său, este o imagine cum Dumnezeu Tatăl trimite pe Fiul Său, Domnul Isus Hristos, în lume (1 Ioan 4.14). Iacov a părăsit casa tatălui său din două motive: întâi, din cauza păcatului (Geneza 27) și în al doilea rând, ca să-și ia o mireasă (Geneza 28.2). Când Iacov a ajuns în țara îndepărtată, a văzut pe Rahela pe câmp (care este o imagine a lui Israel) și voia s-o ia ca soție. Din dragoste pentru ea Iacov a acceptat s-o dobândească prin propriile lui eforturi. Aceasta este o imagine a slujirii și osteneții Domnului Isus Hristos la cruce, pentru ca El să poată intra în relație cu Israel pe baza răscumpărării.

Când Iacov trebuia să primească pe Rahela ca mireasă, el a fost înșelat în chip trădător de tatăl ei Laban, așa că el nu a primit-o pe ea, ci în locul ei a primit pe Lea. Lea este un model al Adunării (Bisericii). Dumnezeu a permis să se întâmple aceasta cu Iacov, pentru ca noi să avem acest gust minunat anticipat cu privire la căile Sale cu Israel și cu Adunarea. Este istoria căilor lui Dumnezeu cu oamenii (epocile lui Dumnezeu): când a venit Domnul (prima lui venire), a fost pentru Israel, pe care El îl iubea. Dar când ei nu au fost aduși la El (Isaia 49.4,5), Dumnezeu a dat Domnului Adunarea în locul lui Israel, pentru ca El să poată avea o mireasă. După ce Lea a fost dată lui Iacov, mai târziu el a primit și pe Rahela. Aceasta arată spre timpul când numărul celor dintre națiuni va fi deplin și chemarea Adunării (Bisericii) se va fi încheiat (Faptele apostolilor 15.14; Romani 11.25). Dumnezeu va aduce pe Israel la Domnul, pentru ca El să-i aibă ca mireasă a Lui pământescă (Osea 2.16,17; Isaia 62.4,5).

Iacov avea două mirese: Lea (model al Adunării) a fost mai întâi primită, cu toate că osteneala lui a fost mai întâi pentru Rahela (un model al lui Israel). În timp ce pântecul lui Lea era deschis și roditor pentru nașterea de copii, pântecul Rahelei era neroditor (Geneza 29.31). Aceasta corespunde timpului actual: în timp ce Adunarea aduce rod pentru Dumnezeu, Israel este neroditor (Isaia 54.1; Osea 3.4; Matei 21.19-21).

Punctul important în acestea este că Lea a adus șapte (un număr care înseamnă număr deplin) copii pe lume, *înainte* ca Rahela să înceapă să aibă durerile nașterii, ca să aducă copii

pe lume (Geneza 30.22; 35.16). Durerile nașterii ale Rahelei sunt o imagine despre Israel în încercările viitoare în necazul (cel mare) (Isaia 66.7,8; Ieremia 30.6,7; Mica 4.9,10; 5.3; 1 Tesaloniceni 5.3). Ce exactitate uimitoare vedem în aceste imagini! Aceasta arată că Adunarea își va avea terminată alergarea și mărturia aducerii de roadă în lumea aceasta, *înainte* ca Israel (adevărații iudei) să intre în timpul său de dureri de naștere în necazul cel mare.

16) Iosif și Asnat (Geneza 37-50)

Iosif (sau Țafnat-Paneah, adică „Salvator al lumii” sau „Susținător al vieții”, Geneza 41.45) este o altă imagine cunoscută despre Domnul Isus Hristos. El a fost respins de frații lui, care sunt un model al națiunii iudaice (Geneza 37) și deportat în străinătate la națiuni (Geneza 39-41). După ce el a fost adus în Egipt, în această țară a fost un timp de binecuvântare urmat de un timp de foamete. Timpul de binecuvântare corespunde epocii actuale a harului. Și timpul de foamete corespunde timpului de necaz care va veni. Este interesant să se constate că Iosif, în timp ce el era despărțit de frații lui (un model al iudeilor), a primit o mireasă dintre națiuni: Asnat (Geneza 41.45). El a primit-o în timpul de belșug, *înainte* să vină foametea! Asnat este un model al Adunării. Înainte să înceapă foametea, ea a fost adusă în casa lui, ca să aibă parte împreună cu el de locul împărătesc pe tronul Egiptului. Și aceasta este o referire clară la faptul că Adunarea este condusă în glorie înainte de timpul de necaz. În timpul foametei Iosif s-a ostenit să restabilească relațiile cu frații lui (Geneza 42-45). La fel și Hristos va acționa în timpul necazului cel mare ca să-i readucă înapoi la Sine: mai întâi cei zece frați ai lui Iosif (o imagine a rămășiței iudaice), care s-a făcut vinovată de respingere (Geneza 45.1-15); după aceea întreaga familie este adusă la el și reunită cu el (Geneza 46). Ultimii sunt un model al semințiilor lui Israel, care vor fi aduși la Domnul, după ce iudeii au fost aduși înapoi la El (Matei 24.30,31).

17) Moise și Sefora (Exodul 1-12)

Moise este un alt model al Domnului Isus Hristos. El era eliberatorul hotărât de Dumnezeu pentru copiii lui Israel, care se aflau în robia tirană a faraonului din Egipt (Exodul 3.10; Faptele apostolilor 7.35). Faraon, domnitorul peste Egipt, este o imagine a lui satan, dumnezeul și căpetenia lumii acesteia. Moise a avut dorință după poporul său și și-a dorit ca el să fie eliberat. Când el a venit la ei, el a omorât pe unul din asupritorii lor, un egiptean. Și prin aceasta a arătat dorința lui de a birui pe vrăjmașii lor și de a-i elibera din robie. Însă eforturile lui au fost fals înțelese de frații lui; ei au zis: „Cine te-a pus pe tine conducător și judecător peste noi?” (Faptele apostolilor 7.35; Exodul 2.14). Urmarea a fost, că ei l-au respins. Aceasta este caracteristic pentru iudei, care au respins și pe Domnul la prima Lui venire. În principiu ei au spus despre El același lucru: „Nu vrem ca acesta să împărătească peste noi” (Luca 19.14; Ioan 1.11).

Deoarece Moise a fost respins, el a fugit de la poporul său în țara lui Madian (Exodul 2.11-4.19). În acest timp al despărțirii de frații lui a primit o femeie păgână: Sefora (Exodul 2.21). Ea este un alt model al Adunării. Sefora a născut un fiu lui Moise, pe care ea l-a numit Gherșom, care tradus înseamnă „un străin aici”. Aceasta vorbește despre natura pe care Adunarea ar trebui s-o aibă în lumea aceasta ca străină și călătoare (1 Petru 2.11).

Aici este important să se vadă, că Moise a primit soția lui păgână *înainte* să înceapă căderea celor zece plăgi asupra Egiptului, care sunt iarăși un model al judecăților din timpul necazului care va veni asupra lumii acesteia.

După mulți ani Dumnezeu l-a trimis pe Moise înapoi la poporul său, care suferea încă sub asupritorii păgâni (un model al „timpului națiunilor”, Luca 21.24; Exodul 3.10; 4.19). Moise s-a întors înapoi în Egipt și a început să se arate fraților săi, care odinioară l-au lepădat. Aceasta este un gust anticipat a faptului că Domnul va relua relațiile Sale cu națiunea Israel, după ce El a luat Adunarea la Sine în cer. Când Moise s-a reîntors la frații lui în Egipt, Dumnezeu a început să aducă asupra țării judecata sub forma celor zece plăgi (Exodul 7-12.36). Dumnezeu a păzit pe Israel în chip minunat în mijlocul acestor judecăți, care pentru ei erau semne ale confirmării că Dumnezeu lucra în favoarea lor (Psalmul 78.43; 105.27; Exodul 7.3; 8.22,23). Aceasta vorbește de felul cum Dumnezeu va păzi o rămășiță a lui Israel în timpul necazului cel mare (Apocalipsa 7.1-8). Dar unde era Sefora în tot timpul când judecățile au căzut peste Egipt? Ea nu era în țara Egipt! Moise a trimis-o înapoi în țara Madian, *înainte* să înceapă judecățile (Exodul 18.1,2). Ea a apărut pe scenă după ce au trecut toate judecățile peste Egipt și copiii lui Israel erau eliberați. La fel și Adunarea nu va apărea public înainte ca necazul cel mare să fi trecut și Domnul să fi revenit să arate miresa Sa unei lumi uimite (2 Tesaloniceni 1.10).

18) Judecata asupra Ierihonului (Iosua 2-6)

Pedeapsa judecății a fost anunțată asupra Ierihonului și asupra locuitorilor Canaanului (Exodul 23.27). Înainte să vină judecata peste această cetate, Dumnezeu a oferit celor care cred un loc de refugiu sub semnul „funiei de fir stacojiu” (Iosua 2). Modelul acesta profetește istoria judecății care va veni în curând asupra lumii acesteia vinovate și condamnate la piere. Dumnezeu în harul Său acordă tuturor celor care cred Evanghelia un loc de scăpare sub sângele lui Hristos. În Iosua 6 s-a făcut judecata Ierihonului, așa cum a fost anunțată. Însă înainte să se ajungă la aceasta, Iosua a dus la sfârșit călătoria prin pustie a copiilor lui Israel, prin aceea că i-a dus în țara făgăduită. Este remarcabil că toate capitolele care se ocupă cu introducerea lui Israel în țara Canaan (Iosua 3-4), au loc înainte de judecata asupra Ierihonului (Iosua 6). La fel Domnul Isus, înainte să vină judecata asupra lumii acesteia, asemenea modelului lui Moise, va încheia călătoria lungă prin pustie a Adunării în lumea aceasta, prin aceea că El o cheamă în Canaanul ceresc. Este de asemenea remarcabil că judecata asupra Ierihonului a avut loc în timpul recoltatului (Iosua 3.15). Judecata asupra lumii acesteia este de asemenea numită recoltare (Matei 13.39-42; Apocalipsa 14.15-20; Ioel 3.9-16).

Locuri din Scriptură cu care se vrea susținerea învățaturii false, că Adunarea (Biserica) va trece prin necazul cel mare

În strădania de a fi un ajutor acelor care probabil în această chestiune au greutăți, se vor ilustra trei locuri din Scriptură, care sunt folosite în mod deosebit ca să se învețe că Adunarea (Biserica) ar trece prin necazul cel mare. Dorim să arătăm cu ajutorul lui Dumnezeu cum în cadrul acestor locuri din Biblie s-a ajuns la greșeală și ce înseamnă de fapt aceste pasaje. Căci încurcătura cea mai frecventă ia naștere prin aceea că Biblia nu este citită atent și cu rugăciune.

1) 2 Tesaloniceni 2.2,3

2 Tesaloniceni 2.2,3: ... să nu vă lăsați repede clătinați în gândire, nici să nu vă tulburați, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin epistolă, ca fiind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi prezentă acum. Nimeni să nu vă înșele în nici un fel, pentru că această zi nu va fi dacă nu va veni întâi lepădarea de credință și nu va fi descoperit omul păcatului, fiul pieirii.

Acest pasaj a fost înțeles așa ca și cum ziua venirii Domnului pentru Adunarea (Biserica) Lui (răpirea) va avea loc abia după apariția lui antihrist și căderea în necazul cel mare. Deoarece antihrist va fi descoperit în necaz și „ziua Domnului” începe după aceea, prin urmare Adunarea ar trebui să fie în necaz.

Aici se presupune în mod fals că „ziua Domnului” ar fi răpirea. Scriptura spune însă că ziua Domnului începe la arătarea lui Hristos și nu la răpire, căci se spune „mai înainte de a veni ziua Domnului cea mare și glorioasă” (Faptele apostolilor 2.20). În Biblie sunt aproximativ douăzeci de referiri la „ziua Domnului”. Unele din ele se referă la începutul arătării lui Hristos (2 Tesaloniceni 2.2; 2 Petru 3.10; 1 Tesaloniceni 5.2, și altele); alte locuri atenționează că această zi „s-a apropiat”, caracterizată prin atacul venit din partea împăratului nordului, care va avea loc scurt timp înainte de începerea acestei zile (Ioel 1.15; 2.11; Țefania 1.7-2.2; Zaharia 14.1,2, și altele). Dar nu este nici un loc din Scriptură care spune că răpirea sfinților va avea loc în „ziua Domnului”. Dacă cei care gândesc altfel insistă că Domnul va duce Adunarea în cer „în ziua Domnului”, atunci să justifice aceasta cu locuri din Scriptură. Astfel de gânduri iau naștere pentru că nu se studiază atent Scriptura (Faptele apostolilor 17.11; 2 Timotei 2.15).

„Ziua Domnului” este o zi a *judecății*, care începe cu arătarea lui Hristos (2 Petru 3.4,8-10), și nu deja cu răpirea. „Ziua Domnului” este timpul în care Hristos va interveni public în căile omului, prin aceea că El își revendică puterea și autoritatea Sa universală în judecată asupra pământului, și va dura o mie de ani (2 Petru 3.8-10) – Împărăția de o mie de ani. La răpire Domnul nu își va revendica drepturile pe pământ prin intervenție judecătorească: El ia Adunarea la Sine în cer și lasă răul să lucreze în lume, așa că lumea din vest va primi pe antihrist. Răpirea nu este niciodată privită ca zi de judecată pentru lumea aceasta, ci ca un timp în care Mirele și mireasa se unesc cu bucurie.

Dacă înțelegem aceste lucruri simple și de bază referitoare la „ziua Domnului”, vom recunoaște de asemenea imediat, că Pavel nicidecum nu vorbește despre răpire în 2 Tesaloniceni 2.2,3. Mai degrabă el a arătat credincioșilor din Tesalonic, că „ziua Domnului” și judecățile care încep odată cu ea nu puteau veni peste ei, deoarece mai întâi trebuia să vină antihrist și să aibă loc decăderea mare a creștinătății mărturisitoare.

Din păcate astăzi sunt încă din aceia care fac aceeași greșală, care a provocat greutăți credincioșilor din Tesalonic. Ei derutează pe alți credincioși, cerându-le să se pregătească pentru necazul cel mare, deoarece Adunarea (Biserica) trebuie să treacă prin el. În mod ironic ei folosesc (în principiu) aceleași *trei* metode, ca să justifice concluzia lor greșită, așa cum au făcut deja învățătorii falși din timpul lui Pavel!

1. Întâi „prin duh” (2 Tesaloniceni 2.2): învățătorii falși afirmău că ei ar fi primit o descoperire spirituală de la Domnul.
2. În al doilea rând „prin cuvânt” (2 Tesaloniceni 2.2): învățătorii falși au folosit în mod fals Vechiul Testament, ca să susțină învățătura lor greșită.
3. Apoi în cele din urmă „prin epistolă, ca fiind de la noi” (2 Tesaloniceni 2.2): ei au mers realmente așa de departe, să scrie o scrisoare despre imaginațiile lor rătăcite, și au afirmat că ea ar fi de la Pavel.

Aceia, care și astăzi aduc această învățătură falsă, afirmă deseori că au primit-o printr-o descoperire deosebită de la Dumnezeu. Ei încearcă de asemenea să se folosească de Scriptură ca ajutor. Da, ei folosesc chiar scrierile lui Pavel (ca în pasajul acesta) și învață că el a învățat, că Adunarea (Biserica) ar trebui să treacă prin necazul cel mare.

Un alt motiv, pentru care această interpretare este falsă, se întemeiază pe faptul că ei nimicesc adevărul referitor la venirea apropiată a Domnului: Venirea Domnului (răpirea) este întotdeauna prezentată în Scriptură ca fiind ceva care ar putea avea loc în orice moment. Aceia, care gândesc că Adunarea trebuie să treacă prin necaz, tăgăduiesc prin aceasta gândul că El ar putea veni în orice moment. Căci ei gândesc, că aceasta ar fi un atac direct împotriva interpretării lor la 2 Tesaloniceni 2.2,3, potrivit căreia mai întâi ar trebui descoperit antihrist. Pavel și alții apostoli au fost însă preocupați să pună înaintea ochilor Adunării apropiata venire a Domnului, pentru ca venirea Lui să fie o speranță actuală. Pavel spune:

- **Filipeni 3.20,21:** Cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale.
- **Evrei 10.37:** Încă puțin, foarte puțin și Cel care vine va veni și nu va întârzia.
- **Romani 13.11,12:** Acum mântuirea noastră este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea este mult înaintată și ziua este aproape.
- **1 Tesaloniceni 4.16,17:** Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh.

În acest ultim verset Pavel se socotea pe sine însuși printre aceia care așteptau venirea Domnului, prin aceea că spune „noi” (vezi și 1 Corinteni 15.51,52). Aceasta era ceva pe care el îl spera deja în zilele de început ale Adunării. Și Iacov spune:

- **Iacov 5.8:** Venirea Domnului s-a apropiat.

La fel spune și Petru:

- **1 Petru 4.7:** Sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat.

Și Ioan scrie:

- **1 Ioan 2.18:** Copiilor, este ceasul din urmă.

Aceasta arată că apostolii au slujit într-un așa fel, că ei au privit venirea Domnului ca urmând să aibă loc în curând.

Să înveți că anumite evenimente ar mai trebui să aibă loc, înainte ca Domnul să vină (de exemplu, descoperirea lui antihrist și grozăvia necazului cel mare), ar fi o contradicție directă cu învățătura apostolilor. De asemenea aceasta distruge apropiata „fericita nădejde” (Tit 2.13), care va avea loc.

Dar dacă se ia Adunării această „fericită nădejde”, atunci aceasta va avea efectul trist, că ea se înrădăcește în această lume. Și tocmai aceasta a avut loc în mare parte. În principal se spune: „Stăpânul meu întârzie să vină” (Matei 24.48). Și exact din acest motiv Domnul niciodată nu ne-a spus *când* El va reveni. Însă El a spus următoarele: „Eu vin curând” (Apocalipsa 22.20).

2) Apocalipsa 11.15

Un alt loc din Scriptură, care este folosit să dovedească că Adunarea ar trebui să treacă prin necaz, este Apocalipsa 11.15:

Apocalipsa 11.15: Și al șaptelea înger a sunat din trâmbiță: și au fost glasuri puternice în cer, spunând: „Împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său și El va împărăți în vecii vecilor.”

Acest verset arată că Domnul vine (arătarea Lui), când trâmbița a șaptea și ultima va fi sunată la sfârșitul necazului cel mare și apoi El va lua în posesiune prin judecată împărățiile lumii acesteia. S-a presupus, că aceasta ar fi „ultima trâmbiță”, despre care este vorba la răpire (1 Tesaloniceni 4.15-18; 1 Corinteni 15.51,52). De aceea Adunarea va fi pe pământ, ca să treacă prin ceasul încercării descris în Apocalipsa 6-11, care preced trâmbița a șaptea din Apocalipsa 11.15. Se învață că Adunarea va fi luată în cer, ca să întâmpine pe Domnul în văzduh, în momentul în care Domnul coboară din cer ca să judece lumea.

Această interpretare este foarte problematică, căci Cuvântul lui Dumnezeu învață că între timpul când Adunarea este dusă în cer, și timpul când Domnul revine din cer, ca să judece lumea, trebuie mai întâi să aibă loc o serie de evenimente, așa cum arată Apocalipsa 11.15. Ar fi imposibil ca potrivit acestei interpretări toate aceste evenimente să aibă loc în momentul acesta scurt („într-o clipă, într-o clipeală de ochi”, 1 Corinteni 15.52). După ce Domnul va fi dus pe ai Săi prin răpire în casa Tatălui (Ioan 14.2,3), El îi va pune la masa Sa, ca să aibă parte de fericirea cerească și de bucuria de nedescris (Luca 12.37). După aceea va fi ridicat scaunul de judecată al lui Hristos și viața credincioșilor va fi pusă în lumină și răsplătită corespunzător (2 Corinteni 5.10 și următoarele). Credincioșii vor avea și un timp de preamărire a lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos la tron în cer. În timpul acesta în adorare smerită ei vor depune la picioarele Lui cununile lor (Apocalipsa 4-5). După aceea are loc nunta Mielului în cer, urmată de masa de nuntă cu oaspeții mulți ai cerului (prieteni Mirelui), care de asemenea vor participa la ea (Apocalipsa 19.7,8). Toate aceste evenimente trebuie să aibă loc *după* răpire, însă *înainte* de arătarea Lui pe pământ. Dar cum vor putea

avea loc toate acestea, dacă sfinții vor fi luați în văzduh și apoi imediat ar coborî împreună cu Domnul (la arătarea Lui)?

3) Matei 24.29-31

Aici încă un alt loc din Scriptură, care este folosit:

Matei 24.29-31: Iar îndată după necazul acelor zile, soarele se va întunecat și luna nu-și va da lumina și stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor vor fi clătinate. Și atunci se va arăta semnul Fiului Omului în cer și atunci toate semințiile pământului se vor jeli și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu glorie mare. Și va trimite pe îngerii Săi cu sunet puternic de trâmbiță și vor strânge pe aleșii Săi din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă margine a lor.

Se presupune că venirea Domnului în locul acesta se referă la răpire, și drept urmare momentul răpirii este pus direct după necazul cel mare. Astfel se ajunge la concluzia, că Adunarea va trece prin necaz.

Trâmbița care sună aici nu este însă identică cu trâmbița lui Dumnezeu, care sună la răpire, ci mai degrabă cu cea din Isaia 27.13; Psalmul 81.3 și alte locuri. Aceasta cheamă înapoi în țară pe cele zece seminții ale lui Israel. În afară de aceasta „cei aleși” nu sunt Adunarea, ci sunt aleșii lui Israel (Matei 24.24; Isaia 45.4; 65-9; Apocalipsa 7.1-8; Romani 11.28 și așa mai departe).

Greșeala fundamentală constă deci în confundarea răpirii și arătării. Unele diferențe esențiale sunt următoarele:

- Venirea Fiului Omului nu este niciodată denumită ca răpire; întotdeauna este revenirea, arătarea lui Hristos.
- Răpirea este venirea Domnului *pentru* ai Săi (Ioan 14.3), în timp ce venirea Fiului Omului este venirea Domnului *cu* ai Săi la arătarea Lui (1 Tesaloniceni 3.13; 4.14; Iuda 14).
- Răpirea este o taină, care a devenit cunoscută abia în timpurile nou-testamentale (Ioan 14.2,3; 1 Corinteni 15.51,52; 1 Tesaloniceni 4.15-18). Însă venirea Fiului Omului este ceva cunoscut deja de credincioșii din Vechiul Testament, deoarece profeții au vorbit despre aceasta (Daniel 7.13,14).
- „Fiul Omului” este un titlu, pe care Domnul îl ia când vine să judece lumea. La răpire însă Domnul nu vine să judece lumea, ci ca să ia mireasa Lui în cer.
- La răpire Domnul nu trimite pe îngerii Lui, ca să adune Adunarea (mireasa), ci El Însuși vine ca s-o ia pentru Sine (1 Tesaloniceni 4.16; 2 Tesaloniceni 2.1).

Părerea unei răpiri parțiale

Unii creștini cred că va fi o răpire parțială. Aceasta este absurd și nu este necesar să fie

comentată. Căci ne-am putea imagina că Domnul ar duce în cer numai o parte a miresei Sale? Ce ar face El în cer cu o jumătate de mireasă? Cum ar putea avea loc nunta Mielului numai cu jumătate din mireasă prezentă? Ce locuri din Scriptură avem pentru aceasta? „Să cercetăm toate, să ținem ce este bun” (1 Tesaloniceni 5.21).

Tradus de la: [Die Gemeinde wird nicht durch die große Drangsal gehen](#)

Titlul original: „The Church will not go through the Tribulation“
din *An Outline of Prophetic Events*
Christian Truth Publishing, Canada, 2012

Traducere: Ion Simionescu